

IRENE
HANNON

*Bloesem
pad*

Zij heeft zijn hulp nodig.
Hij wil de liefde niet toelaten.
Lukt het haar zijn hoge
muren af te breken?

EEN HOPE HARBOR-ROMAN

Irene Hannon

Bloesempad

Vertaald door Lia van Aken

KokBoekencentrum Uitgevers • Utrecht

1

Misschien was het toch niet zo'n goed idee geweest om een zogenaamd 'spookhuis' te kopen.

Met een onbestemd gevoel remde Ashley Scott af, toen Windswept Way doodliep bij twee openstaande, maar imponerende ijzeren hekken met aan weerskanten een hoge, verwilderde heg. Ze keek naar de grote borden bij de ingang waarop in vervaagde letters 'Privéterrein – verboden toegang' en 'Overtredders zullen worden aangegeven' stond. Vervolgens las ze wat er in het verweerde stenen blok aan de linkerkant was gekerfd.

EDGECLIFF.

Ook wel bekend als 'Fitzgerald's Folly', volgens de plaatselijke overlevering. Een huis met een veelbezongen verleden vol triomf en tragedie. Waar 's nachts herhaaldelijk een vrouw in het wit was waargenomen en soms vreemde muziek klonk, wat voedsel gaf aan de geruchten dat het spookte in het landhuis.

Ashley masseerde haar voorhoofd en zuchtte. Geen wonder dat haar moeder dacht dat ze gek geworden was. Maar nadat ze geld had uitgegeven om het hele land door te rijden naar Hope Harbor, Oregon, zou het nog veel gekker zijn om om te keren en op de vlucht te slaan zonder de afspraak die ze vorige week met de eigenaresse had gemaakt na te komen.

Bovendien was ze het, na alle keren dat ze in zomervakanties met haar vader langs deze destijds gesloten hekken was gereden en ze gespeculeerd hadden over wat daarachter lag, aan

hen beiden verplicht te gaan kijken.

Vooraf omdat het geld dat wel of niet gebruikt zou worden om een deel van Edgecliff te kopen afkomstig was uit de erfenis die haar vader haar had nagelaten.

Ashley greep het stuur van de huurauto steviger vast en verplaatste haar voet naar het gaspedaal en...

Lieve help!

Ze hapte naar adem en trapte de rem diep in bij het zien van een lange, gespierde man die achter de heg vandaan kwam. Hij had een kettingzaag in zijn hand en droeg een zwart mondneusmasker dat de onderste helft van zijn gezicht bedekte. De rand van zijn honkbalpet was diep over zijn voorhoofd getrokken en verborg nagenoeg de rest van zijn trekken.

Toen hij midden op de oprijlaan bleef staan en haar de toegang versperde, tastte Ashley naar de knop waarmee ze alle portieren kon vergrendelen.

Wat nu?

Voordat ze een besluit kon nemen, kwam hij op haar aflopen. Haar hart sloeg op hol en ze sloot haar raampje. Ze speurde beide kanten van de smalle bermloze laan af.

Geen ruimte om te keren. Ze kon alleen maar achteruit wegrijden. Snel.

Terwijl ze met de koppeling hanneste, zette de man de pas erin en kwam recht op de auto af. Met bonzend hart probeerde ze haar linkerhersen helft in te schakelen.

Had ze een wapen?

Nee. Tenzij je een nagelvijl of een zeven centimeter hoge hak meetelde. Maar die bevonden zich allebei in haar bagage in de kofferbak. En de pepperspray die aan haar sleutelbos had gezeten, lag te verstoffen in een bak met geconfisqueerde artikelen op het vliegveld in Tennessee.

Terwijl ze haar besluit om dit ongewone avontuur aan te

gaan betreurde, probeerde ze de onbekende schakelhendel met één hand in z'n achteruit te zetten en de andere hand naar de claxon te brengen, klaar om hem in te drukken en vast te houden voor de kleine kans dat iemand –

Plotseling zwenkte de intimiderende vreemdeling af naar de passagierskant van de auto, liep met grote passen langs het portier en verdween.

Wat?

Een lang moment bleef Ashley als bevroren op haar plaats zitten.

Pas toen haar verhoogde hartslag weer wat tot bedaren kwam, tuurde ze in de achteruitkijkspiegel.

De man was verdwenen.

Dus hij had achteraf helemaal geen snode bedoelingen gehad.

Ze liet haar hoofd op het stuur zakken, ontspande en zag de waarheid onder ogen.

Ze had overdreven gereageerd. Heel erg overdreven. Overhaast de verkeerde conclusie getrokken, dankzij alle bloedstollende krantenkoppen die ze ooit had gelezen over eenzame vrouwen op een afgelegen plaats die ontijdig en gruwelijk aan hun einde kwamen.

Geen wonder dat Jason liever iemand had gehad met meer lef, iemand die opwindender en brutaler was.

Misschien moest ze de kosten van deze reis maar slikken, haar halfbakken idee laten varen en met haar staart tussen haar benen naar huis gaan. Zoals ze gedaan had toen hun zogenaamde relatie was ingestort. Toen alle emoties die ze in die eerste vernietigende momenten had gevoeld – pijn, woede, schrik – haar weer overspoelden, perste Ashley haar lippen op elkaar en richtte zich op.

Nee. Ze ging niet op de vlucht slaan bij de eerste kleine strub-

beling. Ze zou dit doorzetten, ook al werd de reis een flop.

Ze liet de rem los, en reed door de hekken een tunnel van dicht gebladerte in dat de braamstruiken en dorens waarmee de prins van Doornroosje in het sprookje slag moest leveren in de schaduw stelde.

Gelukkig was er een doorgang vrijgemaakt voor voertuigen.

Maar als de rest van het terrein zo verwilderd was als dit stuk en als het onderhoud van het huis ook niet was bijgehouden, dan maakte ze dat ze wegkwam. Ze had zich laten meeslepen door het fantastische idee een stuk van een historisch perceel te bezitten, maar ze zou niet zo gek zijn om haar laatste cent eraan uit te geven.

Plots verscheen aan het eind van de tunnel de blauwe lucht en ze gaf meer gas. Het huis moest...

Wauw!

Ashley trapte de rem weer in toen ze de tunnel uit kwam. Ze staarde naar het huis, gelegen aan de overkant van een breed gazon met statige groenblijvende en bladverliezende bomen die afstaken tegen de diepblauwe junilucht.

Nog eens wauw.

De foto's die de eigenaresse had gestuurd, hadden niet gelogen. Noch deden ze dit huis recht.

Edgecliff was niet vervallen. Noch overwoekerd met planten en struiken. Noch miste het vitale onderdelen.

Het was prachtig. Verbluffend mooi. Precies wat een klassiek huis uit 1910 in victoriaanse Queen Anne-stijl hoorde te zijn.

En de omgeving?

Adembenemend.

Omdat het huis aan drie kanten werd omringd door de zee bood het een indrukwekkend uitzicht vanaf zijn hoge plaats op de kaap.

Ashley leunde achterover in haar stoel en bestudeerde de de-

tails van het sierlijke, drie verdiepingen tellende huis. De brede veranda om het hele huis, met een geronde uitbouw met een koepeldak aan de rechterkant en decoratieve relingen, palen en spijlen. De asymmetrie van de gevel met bij de voordeur een uitstekend gedeelte. Een achthoekig torentje aan de linkerkant met een spits dak. Een veelheid aan ramen, in verschillende vormen en maten.

De stenen buitenkant gaf het ook een uitstraling van bestendigheid en stabiliteit die vaak ontbrak bij Queen Anne-huizen met houten dakleien en ongebruikelijk was in dit deel van het land, in het bijzonder in dat tijdperk. Temeer daar het gebouwd was door een houtmagnaat.

Maar misschien was de solide constructie de reden waarom het overeind was gebleven ondanks blootstelling aan de beruchte herfst- en winterstormen aan de kust van Oregon – als hevige wind en het woeste water van de Grote Oceaan een grootse show opvoerden. Dat had ze tenminste gelezen toen ze onderzoek deed naar de locatie.

Maar als deze reis goed uitviel, zou ze uit de eerste hand ontdekken wat –

Opeens trilde haar telefoon. Ze pakte hem van de zitplaats naast haar, keek naar het schermpje en trok een gezicht.

Ze had écht geen zin in nog meer negativiteit die haar zelfvertrouwen ondermijnde. Zeker niet vlak na de verontrustende confrontatie bij het hek.

Maar als ze niet opnam, zou haar moeder net zo lang blijven bellen tot ze wel opnam.

Ze zette zich schrap, nam op en bracht de telefoon naar haar oor. ‘Ha, mam.’

‘Ben je gearriveerd?’

‘Je weet dat ik gearriveerd ben. Ik heb je gebeld vanaf het vliegveld in North Bend, nadat ik mijn huurauto had opge-

haald.’ Ashley tuurde in de verte toen een kant van de dubbele voordeuren van het huis een stukje openging.

‘Ik bedoel, ben je bij het huis? Heb je het al gezien?’

‘Ik ben net het terrein op gereden.’

‘En?’

‘Het is fantastisch. Van een afstandje in elk geval.’

‘O, Ashley. Het is te vroeg om dat te kunnen zeggen.’ Ontzetting en meer dan een spoor van ergernis klonken door in haar moeders stem. ‘Je bent net je vader. Je weet toch dat hij zich altijd liet meeslepen als een nieuw project een vuur in hem ontstak – en dat hij daar uiteindelijk vaak zijn vingers aan brandde. Je gaat toch zeker wel op zoek naar een bouwkundige om het huis te bekijken voordat je je ergens aan verbindt, hè?’

‘Ja. Dat is het plan. Maar het huis is van steen.’

‘Het is ook meer dan honderd jaar oud.’

‘Weet ik. Dat maakt deel uit van de charme.’

‘Charme kan je een hoop geld kosten. Voor hetzelfde geld is de fundering aan het afbrokkelen en hebben termieten de steunberen in gatenkaas veranderd.’

Dat waren nog eens opbeurende gedachten.

‘Ik beloof dat ik niets zal besluiten voordat ik mijn huiswerk heb gedaan, mam.’

‘Dat heb je al gedaan. Vierduizend kilometer reizen zegt me dat het je ernst is. Stel dat het afzetterij is?’

‘Hoe kan het afzetterij zijn? Ik heb zelf contact opgenomen, weet je nog? En ik heb je al verteld dat ik heb gesproken met de referenties die de eigenaresse heeft verschaft. Als je een dominee, een politiechef en de directeur van een fatsoenlijke liefdadigheidsorganisatie niet kunt vertrouwen, wie dan wel?’

‘Weet je zeker dat er tijdens die gesprekken geen alarmbelletjes gingen rinkelen?’

‘Niet een.’ Tenzij je het feit meetelde dat alle referenties

weliswaar hadden gezegd dat de teruggetrokken eigenaresse grootmoedig en gezagsgetrouw was, maar dat ze hadden toegegeven dat ze haar persoonlijk niet goed kenden.

Aan de andere kant van de lijn klonk een zucht. ‘Het antecedentenonderzoek waartoe ik opdracht heb gegeven, heeft ook niets negatiefs opgeleverd, afgezien van een schandaal waarin ze kennelijk geen rol speelde... en dat je trouwens niet hebt genoemd.’

Ashley knipperde met haar ogen. ‘Heb je een antecedentenonderzoek naar haar laten doen?’

‘Standaardprocedure in de zakenwereld. Zeg me alsjeblieft dat je van dat schandaal afwist.’

‘Ja, ik wist het. Maar dat is acht jaar geleden en al mijn onderzoek wees erop dat ze een onschuldige partij was.’ En een benadeelde partij.

Hoe negatief haar eigen ervaring met Jason ook was geweest, een echtgenoot die aangeklaagd was en in de gevangenis zat voor zwendel was veel erger.

‘Ik ben blij dat je er tenminste van op de hoogte bent. Hoor eens, weet je zeker dat je niet wilt dat ik daarheen vlieg? Je zit maar een paar honderd kilometer van San Francisco en twee weten meer dan een als er een hoop geld op het spel staat. Ik zou een dag in mijn agenda vrij kunnen houden.’

De deur van het huis ging een stukje verder open, maar de-gene die erachter stond bleef binnen. ‘Ik stel het aanbod op prijs, mam, maar ik ben tweeëndertig. Ik kan het zelf wel aan. Nou, ik geloof dat de eigenaresse me gezien heeft. Ze zal zich wel afvragen waarom ik halverwege de oprijlaan ben gestopt. Ik moet gaan.’

Het bleef even stil.

‘Je vindt me bemoeizuchtig, nietwaar?’

‘Ik weet niet of ik het bemoeizuchtig zou noemen.’ Maar het

was duidelijk dat haar moeder geen vertrouwen had in haar dochters zakelijk inzicht en gezond verstand. ‘En ik stel je bezorgdheid op prijs.’

‘Je weet toch dat ik het beste voor je wil?’

‘Ja, dat weet ik.’

En dat wist ze ook. Hoewel hun ideeën op dat punt zelden overeenkwamen.

Als haar moeder het voor het zeggen had, zou haar enig kind in haar voetsporen getreden zijn en een carrière in Silicon Valley hebben nagejaagd, of advocaat, ingenieur of arts zijn geworden.

Ze zou zeker niet haar hart hebben gevolgd, zoals haar vader had gedaan die hoogleraar antropologie was geweest, en een onpraktisch hoofdvak als historische preservatie en architecturale geschiedenis hebben gekozen. Noch zou ze een slechtbetaalde baan als assistent-curator en evenementenorganisator bij een vooroorlogs herenhuis in Tennessee als droombaan hebben overwogen.

Een baan die helaas in rook was opgegaan. Letterlijk.

Maar de ervaring was onbetaalbaar. En als ze het allemaal over moest doen, zou ze helemaal niets veranderen.

‘... wat ik zeg, je gaat altijd je eigen weg. Net als je vader.’

Oeps. Even blijven opletten.

‘Pap heeft het prima gedaan.’

‘Dat hangt af van je definitie van “prima”.’

Dat was waar. En de definities van haar ouders lagen mijlenver uit elkaar. Geen wonder dat ze uit elkaar gegaan waren toen ze tien was. Maar hoewel het waar was dat haar vader nooit een duur appartement had bezeten of firstclass naar Europa was gereisd of bedrijfsdirecteur was geworden zoals haar moeder, had ze waardering voor wat hij had gedaan. En de flinke som die ze van hem had geërfd nadat hij vorig jaar was gestorven,

had bewezen dat hij beter met geld kon omgaan dan haar moeder ooit van hem had gedacht.

Maar een discussie over filosofie of prioriteiten stond vandaag niet in haar agenda.

‘Ik ben het met je eens dat “prima” verschillende betekenissen heeft voor verschillende mensen.’ De deur van het huis ging dicht. ‘Ik moet gaan, mam. Later zal ik je alles uitgebreid vertellen.’

‘Ik kijk ernaar uit om van je te horen. Denk erom, zakelijk en verstandig zijn. Zet je roze bril af en laat je gedachten niet vertroebelen door romantische fantasieën over historische landhuizen aan de kust.’

Ashley snoof.

Geen probleem op het punt van de romantische fantasieën. Niet na Jason. Voortaan zou haar hoofd en niet haar hart de boventoon voeren, als het ging om huizen en mannen.

‘Begrepen. Spreek je gauw.’

Ze beëindigde het gesprek, legde de telefoon op de passagiersstoel en drukte het gaspedaal weer in.

De banden knerpten over het grind van de oprijlaan die eindigde in een lus voor het huis. Daarvandaan leidde een lang stenen pad naar een bordes van vijf brede stenen treden die omhoog voerden naar een veranda omrand met hortensia’s en waar een enkele varen tussen de palen die het dak ondersteunden hing. Net als op de oude foto die ze had gevonden. Alleen had er toen tussen elke paal een varen gehangen. Er was ook een weelderige tuin aan weerskanten van het pad geweest, die het inmiddels had moeten afleggen tegen onkruid.

Maar hoewel het terrein weinig toonde van de vroegere glorie, waren aan het huis zelfs van dichtbij geen duidelijke sporen van verval te zien.

Ashley zette de motor uit, pakte haar tas en het aanteken-

boekje met de vele vragen die ze had opgeschreven en stapte uit. Tijd om te zien of de hele onderneming het begin was van een nieuwe reis of een dure tijdverspilling.

Met haar tas over haar schouder liep ze over het pad naar het bordes, dat geflankeerd werd door lege stenen bloempotten. Ze liep de veranda op en naar de indrukwekkende dubbele deuren. De bovenste helft bevatte matglas bedekt met filigraan ijzerwerk en de deuren werden bekroond met een ovaal bovenlicht van gebrandschilderd glas.

Tjonge.

Zulke entrees maakten ze tegenwoordig niet meer.

Toen ze haar hand uitstreekte naar de bel ging een van de deuren een klein stukje open. Maar de gestalte aan de andere kant bleef verborgen.

Ashleys hand bevroor.

Niet het meest hartelijke welkom, maar het paste bij een vrouw die geen gebruikmaakte van social media, liever communiceerde per e-mail dan via de telefoon en bekendstond als kluizenaar.

‘Ik dacht dat u van gedachten veranderd was en wilde om draaien om weg te rijden.’

De stem vanuit het donker klonk roestig.

Ook passend bij een vrouw die op zichzelf was.

‘Mijn moeder belde toen ik kwam aanrijden. Ze wilde weten of ik veilig aangekomen was.’

‘Ik neem aan dat ze ook wat goede raad voor u had. Zo zijn moeders. Maar kom binnen. U zult wel moe zijn na uw lange reis.’

De deur ging een stukje verder open en Ashley wierp haar eerste blik op de vrouw des huizes van Edgecliff.

Rose Fitzgerald Warner – of Rose Fitzgerald zoals ze nu liever werd genoemd – was lang en slank, haar zilverwitte haar

was opgestoken in een wrong. Ze droeg bescheiden make-up en haar gezicht vertoonde opmerkelijk weinig rimpels voor een tachtigjarige. Noch wezen haar scherpe blauwe ogen op acht decennia leven.

Maar haar kleren? Die waren een ander verhaal. De lange zwarte rok, hooggesloten blouse van wit kant, vleermuismouwen en aangesnoerde taille dateerden van rond de eeuwwisseling.

De vorige eeuwwisseling.

Ashley fronste haar voorhoofd. Welk verstandig mens droeg honderd jaar oude kleren?

De vrouw krulde haar lippen, alsof ze de onuitgesproken vraag had gehoord. 'Ik dacht dat u met uw achtergrond ouderwetse kleding wel op prijs zou stellen.'

'O, zeker. Het is een eh... prachtige outfit.'

'Voor het geval u zich zorgen maakt, zo kleed ik me niet elke dag. Ik heb dit ensemble uit een hutkoffer op zolder gehaald om in stijl te blijven voor onze ontmoeting. Komt u toch binnen. De salon is aan uw linkerhand.' Ze ging opzij en wees in de richting van wat kennelijk de salon was.

Na een korte aarzeling stapte Ashley over de drempel. De vrouw mocht dan excentriek zijn, ze was welsprekend en helder. Haar e-mails waren duidelijk geformuleerd. Ze had betrouwbare referenties.

Er was geen reden om ongerust te zijn.

Helemaal geen reden.

Ashley toomde haar overactieve verbeelding in, bleef midden in de hal staan en keek langzaam om zich heen.

De ene muur werd gedomineerd door een haard met een rijkelijk bewerkte schoorsteenmantel. Een dubbele trap met sierlijke spijlen liep aan weerskanten langs de muur met een bocht omhoog naar een overloop met een groot gebrandschild-

derd raam. Het licht van de late middagzon viel erdoor naar binnen, schiep een mozaïek van kleuren op de parketvloer en gaf de ruimte ondanks de donkere houten lambrisering iets lichts. Alle meubelstukken waren in historische stijl.

Het was alsof ze terug in de tijd stapte.

Precies wat ze gehoopt had te vinden.

‘Indrukwekkend, nietwaar?’

Ze draaide zich naar Rose toe, die naar haar stond te kijken.

‘Heel indrukwekkend.’

‘Als kind vond ik het heerlijk om hier ’s middags te zitten als we op bezoek waren. Verrukkelijke geuren zweefden vanuit de keuken hierheen en ik keek geboeid naar de caleidoscoop van kleuren op de vloer. Het voelde altijd veilig en vredig... en blijvend.’ Haar weemoedige glimlach stierf weg. ‘Maar niets is natuurlijk blijvend.’ Ze gebaarde door de salon naar een brede opening die ongetwijfeld kon worden afgesloten met schuifdeuren. ‘Zullen we een kopje thee drinken en wat babbelen? Of moet u er nog over nadenken?’

Dit ging wel heel snel. Maar als ze toegaf dat ze er nog over na wilde denken, ging de overeenkomst misschien niet door, aangenomen dat ze het na gepaste zorgvuldige overweging wilde doorzetten. Rose zou waarschijnlijk niets overeenkomen met een vreemde die niet enthousiast was over of toegewijd aan de plannen die ze hadden besproken.

‘Ik neem alles in me op en blijf ervoor openstaan.’

‘Dat is altijd verstandig in een nieuwe situatie.’ Rose sloot de voordeur. ‘Ga zitten. Ik haal de thee en kom zo bij u.’ Daarop verdween ze door een overwelfde doorgang naar de dubbele trap.

Ashley bleef wel een halve minuut staan waar ze stond; het was een plek vol geschiedenis en kansen.

Het was mogelijk, natuurlijk, dat deze reis uiteindelijk een

verspilling van tijd en geld zou zijn.

Maar misschien – heel misschien – was het de kans van haar leven om haar eigen verleden achter te laten en een nieuwe start te maken in een stadje met de veelbelovende naam Hope Harbor.

Na een grote tegenslag reist Ashley Scott af naar Hope Harbor om daar een bouwvallig landhuis op te knappen. Volgens geruchten zou het er spoken, maar Ashley gelooft er niets van en doet er alles aan het landgoed in ere te herstellen. Al snel ontdekt ze dat ze daarbij wel wat hulp kan gebruiken. En dat ze misschien niet de enige is die verlangt naar een nieuwe start.

Ex-veteraan Jonathan Gray, getekend door de littekens uit zijn verleden, leidt een eenzaam bestaan in Hope Harbor. Totdat zijn nieuwe buurvrouw hem vraagt mee te werken aan haar ambitieuze bouwproject. Als de grenzen tussen het professionele en persoonlijke beginnen te vervagen, besluit hij een muur om zich heen op te trekken. Er is in zijn leven – of in zijn hart – geen ruimte voor de liefde. Of toch wel?

Irene Hannon schreef eerder de Hope Harbor-romans *Cranberryzomer*, *Zerozen*, *Ankerplaats*, *Lichtboei*, *Lavendeldroom*, *Sterrenbaai*, *Bramenweelde* en *Strandjuweel*. Ze bedacht dit fictieve dorpje op een reis langs de kust van Oregon.

ISBN 9789029734738 NUR 302

9 789029 734738

KokBoekencentrum.nl
UITGEVERS | UTRECHT